

ще много много да го докачи и че той ще да глѣда на нея като на глупостъ, която прави единъ младъ човѣкъ. Азъ са исповѣдахъ чистосърдечно предъ Мария Ивановна, и между друго са рѣшихъ да напиша на баща си колкото са може по-краснорѣчиво писмо, като по-искамъ неговото родителско благословение. Азъ показъхъ писмото на Мария Ивановна, която го намѣри до толкова убѣдително и трогателно, щото са не сжмѣваше въ сполуката му, и предаде са на нѣжните си чувства, съ които бѣше обдаренно нейното сърце, и на сичката своя нѣжна вѣра и любовь.

Съ Швабрина са азъ помирихъ още въ първите дни послѣ оздравянието си. Иванъ Кузмичъ, който сждѣше по своите понятия за двобойтъ, ми каза: «Ехъ, Петаръ Андрѣвичъ! азъ трѣбаше да та затвора, но ти и безъ това си вече наказанъ. А Алексѣй Ивановичъ е затворенъ вече въ хамбартъ, дѣто го варди стража, и саблята му е заключила Василиса Егоровна. Нека са той размисли и разкае». Азъ бѣхъ много щастливъ и не желахъ отмъщение. Азъ захванахъ да са моля за Швабрина, и добриятъ командантиъ, съ сжгласието на жената си, са рѣши да го пусне. Швабринъ дойде самъ при мене. Той показа голѣмо сжжалѣние за онова, щото са бѣше случило между насъ и каза ми въ очите, че е отъ сѣка една страна виновенъ. Послѣ това той ма помоли да заборава преминалото. Като бѣхъ отъ самата си природа съ добро сърце, то азъ го простихъ искрено и за причината на нашето скарвание, и за оная рана, която ми той нанесе. Въ кѣветата азъ виждахъ гнѣвъ, оскърбенно самолюбие и отхвърленна любовь, и великодушно простихъ своятъ противникъ.

Скоро азъ оздравѣхъ и отидохъ на квартирата си. Съ нетърпѣние очѣквахъ отговоръ на испроводенното